

V

(Atzinumi)

JURIDISKAS PROCEDŪRAS

TIESA

Tiesas (pirmā palāta) 2012. gada 12. jūlija spriedums — Eiropas Komisija/Spānijas Karaliste

(Lieta C-269/09) ⁽¹⁾

(Valsts pienākumu neizpilde — EKL 18., 39. un 43. pants — EEZ līguma 28. un 31. pants — Nodokļu tiesību akti — Nodokļu maksātāja dzīvesvietas pārcelšana uz ārvalstīm — Pienākums iekļaut visus neattiecinātos ienākumus nodokļa bāzē par pēdējo taksācijas gadu — Iespējamās priekšrocības, ko rada nodokļa parāda maksājuma atlikšana, zaudēšana)

(2012/C 287/02)

Tiesvedības valoda — spāņu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji — R. Lyal un F. Jimeno Fernández)

Atbildētāja: Spānijas Karaliste (pārstāvis — M. Muñoz Pérez)

Personas, kas iestājušās lietā atbildētājas prasījumu atbalstam: Vācijas Federatīvā Republika (pārstāvji — M. Lumma, C. Blaschke un K. Petersen), Nīderlandes Karaliste (pārstāvji — C. Wissels un M. de Ree) un Portugāles Republika (pārstāvis — L. Inez Fernandes)

Priekšmets

Valsts pienākumu neizpilde — EKL 19., 38. un 43. panta un EEZ līguma 28. un 31. panta pārkāpums — Nodokļu maksātāji, kuri pārceļ savu dzīvesvietu uz ārvalstīm — Pienākums visus neattiecinātos ienākumus iekļaut aprēķina bāzē par pēdējo taksācijas gadu, kurā tie tika uzskatīti par nodokļu maksātājiem rezidentiem

Rezolutīvā daļa:

1) pieņemot un atstājot spēkā 2006. gada 28. novembra Likuma Nr. 35/2006 par fizisko personu ienākuma nodokli un daļējiem grozījumiem likumos par sabiedrību ienākuma, nerezidentu ienākuma un īpašuma nodokļiem (Ley 35/2006 del Impuesto sobre la Renta de las Personas Físicas y de modificación parcial de las leyes de los Impuestos sobre Sociedades, sobre la Renta de no residentes y sobre el Patrimonio) 14. panta 3. punktā noteikumu, saskaņā ar kuru nodokļu maksātājiem, kas pārceļ savu dzīvesvietu uz citu

dalībvalsti, ir pienākums visus neattiecinātos ienākumus iekļaut nodokļa bāzē par pēdējo taksācijas gadu, kurā tie tika uzskatīti par nodokļu maksātājiem rezidentiem, Spānijas Karaliste nav izpildījusi EKL 18., 39. un 43. pantā paredzētos pienākumus;

2) pārējā daļā prasību noraidīt;

3) Spānijas Karaliste sedz trīs ceturtdaļas no visiem tiesāšanās izdevumiem. Komisija atlīdzina atlikušo vienu ceturtdaļu;

4) Vācijas Federatīvā Republika, Nīderlandes Karaliste, kā arī Portugāles Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

⁽¹⁾ OV C 220, 12.9.2009.

Tiesas (pirmā palāta) 2012. gada 5. jūlija spriedums (Cour de cassation (Beļģija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — Société d'investissement pour l'agriculture tropicale SA (SIAT)/État belge

(Lieta C-318/10) ⁽¹⁾

(Pakalpojumu sniegšanas brīvība — Nodokļu tiesību akti — Atlīdzības par sniegtajiem pakalpojumiem dēļ radušos izdevumu kā ar saimniecisko darbību saistītu izdevumu atskaitīšana — Attiecībā pret tādu pakalpojumu sniedzēju radušās izmaksas, kas ir reģistrēts citā dalībvalstī, kurā viņam nav jāmaksā ienākumu nodoklis vai kurā viņam tiek piemērots ievērojami labvēlīgāks nodokļu režīms — No pienākuma pierādīt pakalpojuma faktisko un godīgo raksturu un atbildības par to parasto apmēru atkarīgs atskaitījums — Šķērslis — Pamatojums — Cīņa pret krāpšanu nodokļu jomā un izvairīšanos no nodokļu maksāšanas — Nodokļu kontroles efektivitāte — Sabalansēts kompetenču sadalījums starp dalībvalstīm nodokļu ieturēšanas jomā — Samērīgums)

(2012/C 287/03)

Tiesvedības valoda — franču

Iesniedzējtiesa

Cour de cassation